

Moje srdcovky? Sex ve městě a Království Deník N | 24.9.2019 | Rubrika: Kultura | Strana: 12 | Autor: LENKA VRTIŠKOVÁ NEJEZCHLEBOVÁ | Téma: Masarykova univerzita, vysoké školy

Festival televizních seriálů? Před pár lety by se to zdálo jako divný nápad. Dnes si řeknete: Proč to nikoho nenapadlo dřív? Zpovídáme ředitelku.

Dnes v Brně začíná 2. ročník festivalu seriálové tvorby Serial Killer. Koncept vymyslela, projekt ze země vydupala a celou akci řídí Kamila **Zlatušková**. Bývalá dramaturgyně a kreativní producentka České televize, režisérka dokumentárních filmů a výrazná brněnská osobnost s velkou schopností sebeironie. Jaké jsou trendy ve světové seriálové tvorbě? Co uvidí diváci festivalu? Dokončí časosběrný dokument o svém otci, bývalém rektorovi Masarykovy univerzity a jeho (již „šťastně“ ukončeném) politickém angažmá v hnutí ANO?

* Na jaké největší komplikace jste při přípravě druhého ročníku festivalu narazila?

Na D1! Peklo. Slyšela jsem, že někteří významní hosté se do Brna chystají přijet vlakem, na první dobrou to zní jako výborný nápad. Jenže... ouha. Dolní nádraží.

* Hlavní nádraží v Brně je uzavřené, musí se přestupovat na odstrčeném nádraží na periferii. Jak to budete řešit?

Budeme je svázet z Dolního nádraží hybridními limuzínami a doufat, že budou všichni cestou od nádraží koukat do mobilu (směje se, ostatně smích prostupuje celým rozhovorem, výrazným rysem Kamily **Zlatuškové** je schopnost odlehčit závažnost humorem a hlavně shodit samu sebe – pozn. red.).

* Na druhou stranu, pokud jsou tohle největší komplikace, můžete si gratulovat.

Já to samozřejmě dost zlehčuju. Je to celé obrovský adrenalin. Spíš ani nespočítám, kolikrát jsem si řekla, že kdybych tohle byla bývala věděla, tak bych to byla bývala nedělala.

* Velké sousto? Na vás? Na Brno?

Je to velká emoční třaskavina a jízda. Ráno otevřu mail a je tam blbá zpráva, že se někdo omlouvá a nemůže přijet nebo že přijede o dva dny později, tak musíme přeladit program, který už by měl být uzavřený. A pak za pár hodin přijde vynikající zpráva od hosta, který se nemohl rozhoupat a nakonec napsal, že přijede. Snažím se to nějak průměrovat, moc se neradovat ani moc nevyšilovat, velký emoce si schovávám na doma. Loňský rok touhle dobou před začátkem festivalu jsem byla docela v depresi, moje představy byly větší, lepší, růžovější. Ale když to začalo a viděla jsem, že jsou lidi nadšení, zahraniční hosti mě poplácávali po ramenou a říkali, že se jim vlastně moc nechtělo kamsi do Brna, ale že to je skvělý! Tak to byla odměna a chmury byly pryč. A když se začaly dít věci. Švédové koupili našeho vítěze do svého vysílání, získali jsme partnerství prestižního festivalu v Edinburghu, zahraniční profíci začali říkat, že o nás vědí a že nám fandí, najednou to prostě vše začalo dávat smysl. Zkušenější kolegové mě připravovali na to, že prvních pár festivalových let je těžkých, já už teď ale vidím světlo na konci tunelu. Zvětšuje se pomaličku, ale směr je snad dobrej.

* V posledních letech mám pocit, že seriály začaly válcovat kinematografii. Je to jen optický klam z pohledu nadšené seriálové divačky?

Vidím to dost podobně. Donedávna, když jsem se ptala lidí, které dva filmy za poslední rok ve společnosti rezonovaly tak, že o nich mluvili opravdu všichni, přemýšleli a krčili rameny. A když jsem se zeptala na seriál, okamžitě odpověděli: Černobyl a Most! Loňský festival jsme unikátní premiérou Most! dokonce zahajovali. Bylo to jednoznačné.

* Dokud vám do toho nehodilo vidle Nabarvené ptáče, co?

Jo, udělalo mi čáru přes rozpočet. A Tarantinovo Tenkrát v Hollywoodu trochu taky. Ale jako ředitelka seriálového festivalu samozřejmě tvrdím, že to je výjimka, co potvrzuje pravidlo (směje se). Ale vážně. Skvělé filmy jsou a vždy budou královská disciplína. Ale v seriálové produkci se v posledních deseti letech odehrála obrovská revoluce. Televizní producenti začali spolupracovat s filmovými režiséry, investovat do vývoje, hledat nové látky, nové možnosti, nové distribuční platformy. A velcí režiséři zase zjistili, že jim série nabízejí mnohem větší prostor na vyprávění, líbí se mi pojmenování „Cinematic TV“. Mimochodem, když u nás na FAMU přebírala na Oscara několikrát nominovaná režisérka Agnieszka Hollandová čestný doktorát, na co myslíte, že se jí studenti v následující debatě ptali? Na její filmy jen výjimečně, zajímal je House of Cards a The Wire, seriály, které spolurežirovala.

* Jak na tom vlastně česká produkce vedle té zahraniční je? Často se říká „na naše poměry slušný“, ale v našich poměrech bychom měli umět točit na evropské úrovni, ne? Umíme to?

Jasně, umíme! A umíme to už dlouho, třeba takový Okresní přebor byl revoluční počín. Používal filmovou řeč, a ještě k tomu ho produkovala soukromá televize! A těch dobrých titulů se tu za poslední roky v produkci ČT objevilo dost. Ale pro tu přeshraniční rezonanci nám chybí větší důvěra ve vlastní schopnosti a taky důkladnější scouting talentů. A hlavně musíme přestat vykládat, jak jsme malá chudá evropská země. Kvalitní televizní produkce není vždy otázkou velkých rozpočtů, ale velkých témat a odvážných, chytrých nápadů.

* Máte vy nějaký zásadní seriál?

Seriál má tolik forem! I večerníček je seriál. Když řeknu jeden, druhému ukřivdím. Ale dobře, za poslední rok je to pro mě Euforie a Nejsilnější hlas na HBO, o zakladateli Fox News. A jestli myslíte nějakou klasickou „guilty pleasure“, tak to je Sex ve městě. I když k tomu člověk může mít milion výhrad, ten seriál zásadním způsobem ovlivnil pohled na vnímání ženské sexuality.

* Spíš jsem myslela nějaká díla, která vás nějak emočně v životě hluboce zasáhla...

No tak to je rozhodně Království od Larse von Triera. Když jsem tohle viděla, rozhodla jsem se, že budu dělat televizi. Mohlo mi být tak sedmnáct, bylo to na gymplu. Tehdy jsem ještě řešila, že bych se přihlásila na filmovou vědu, chystala jsem se na maturitu z latiny, takže jsem si ji chtěla nakombinovat se starou řečtinou a latinou. Čistě akademické směřování. Dědeček byl klasický filolog, přišlo mi to jako dobrý nápad. Ale v té době jsem taky začala kromě čtení i koukat na skvělý filmový věci a Království přišlo jak blesk z čistého nebe. Byla jsem fascinovaná. Jak si s tím Trier vyhrál, jak devalvuje kvalitu obrazu, všechno dělá naschvál. A ta jeho závěrečná promluva v titulcích! Čistý a neskutečně vtipný.

*

Když jste působila v České televizi, byla jste tou vizionářkou, která se snažila prosadit, aby seriál Kancelář Blaník – poté co jste viděla pilotní díl – byl součástí veřejnoprávního vysílání. Nepodařilo se vám to, ale zpětně viděno musíte být na svůj úsudek pyšná.

Byla jsem na sebe pyšná už tehdy (směje se), byla jsem si jistá, že je to trefa do černého. Ale byla tam převaha lidí, kteří viděli tu nepohodu a nepříjemnosti, které by to provázely, zatímco já už viděla ten výsledek, jak celý národ nevěřícně kouká na Blaníka na jedničce! Mohl to být opravdu celonárodní fenomén.

* Pojd'me chvíli k festivalu – jaké největší pecky chystáte? Kdo přijede a co přiveze? Na co se nejvíc těšíte?

Serial Killer je postavený na novinkách a unikátních premiérách. Mám velikou radost, že můžeme jako první uvést v hlavní soutěži exkluzivní premiéru nového seriálu Viktora Tauše a ČT Zrádci (v televizi

bude v roce 2020). To bude velká krása. Z českých věcí máme taky exkluzivní novinku v soutěži webseriálů, což je novinka Mall. TV o kyberšikaně s názvem Marty is Dead. Jinak je pro mě z projekcí skoro nemožné vybrat to nejlepší, jsem si jistá, že u nás diváci nemohou šlápnout vedle. Uvádíme letos to nejlepší z norské tvorby, ale i výběr ze seriálů určených pro dospívající publikum, máme výborné komedie, které si dělají srandu ze žánru „scandi-noir“, tedy oblíbených skandinávských detektivek. Těším se velice na náš anglický program pro profesionály s úžasnými hosty, včetně mnoha šéfdramaturgů evropských televizí, šéfka televizní sekce Berlinale je v porotě. A budeme předávat novou cenu Progressive Killer pro výjimečnou televizní osobnost střední a východní Evropy, převezme ji Tomáš Hrubý, producent serií Hořící keř a Pustina.

* O jakých trendech v seriálové tvorbě se dá teď hovořit?

Dlouhodobě fascinující je vývoj kvalitních seriálů pro teenagery, které oslovují i jejich rodiče, ale taky akademiky a kritiky, je to žánr, který třeba u nás zcela chybí. Proto jsme se s dramaturgyní programu Táňou Zabloudilovou rozhodly věnovat mu programovou sekci.

* Hodně jste v minulosti mluvila o takzvané „slow TV“, četla jsem váš text o norských projektech, jako byly osmihodinové přenosy plení svetrů, ohně v krbu, jedoucího vlaku... Už máte nápad na českou slow TV show?

Chtěla jsem, ještě s bývalým kolegou z ČT Dušanem Mulíčkem, dělat Vltavu. Přenos cesty po proudu za doprovodu odborníků, umělců a samozřejmě hudby, ale nemám na to kapacitu a ani nevím, jestli by televize několikahodinový přímý přenos v hlavním vysílacím čase chtěla. Jazzman Tomáš Veselý mě zase jednou u piva přesvědčoval, že bych místo Vltavy měla udělat Svitavu, že by k tomu čeští hudebníci složili úplně novou symfonickou báseň... Tedy moravští hudebníci.

* Jako rodačka z Blanska, kterým Svitava protéká, nad nápadem jáším!

Jednoduše geniální! Ale kromě festivalu teď chystám pro nakladatelství Paseka knihu rozhovorů s mým profesním vzorem a legendárním producentem Čestmírem Kopeckým. A taky bychom s festivalovými kolegy chtěli vybudovat streamovací platformu, kde by lidi mohli dokoukat seriály, jejichž první díly u nás uvidí, ale není možné je zatím vidět na dostupných televizních kanálech. A jsou dvě možnosti: připojit se k jiné podobné platformě, nebo vytvořit vlastní. A já si standardně vybírám těžší cesty...

* Takže budete budovat vlastní?

Ano. Pro mě typický.

* Jste docela střela. Byla jste i jako dítě taková umanutá, vrhala se do věcí po hlavě a vybírala si těžší cesty?

Myslím, že ani ne. Jako děcko jsem chtěla být hlavně už dospělá. Rozčilovalo mě, že mi někdo říká, co a jak mám dělat. Sama jsem přece nejlíp věděla, kdy mám vstávat a kdy chodit spát a kdy dělat věci do školy. Absolutní idol pro mě byla Pipi Dlouhá punčocha, já jí hrozně záviděla. Nejen toho koně, ale hlavně tu absolutní svobodu. Byla jsem poměrně uzavřená, moc jsem nemluvila, hodně jsem četla. Byla jsem jako dítě dost nemocná, měla jsem obří absence, spoustu času jsem trávila v lázních... A vracet se po dvou měsících do kolektivu třídy je těžký. Navíc byly ty lázně kvůli různým divným sestrám psycho a nesměli tam rodiče, prý aby se dětem ještě víc nestýskalo. A tak jsem prožila velkou část dětství, změnilo se to až o dost později. Tvořila jsem si svůj svět, zbožňovala Karla Kryla, který zpíval „potom neplač, Kamilo“, ležela jsem v knížkách, četla jsem si pod lavicí, občas jsem si četla, i když jsem šla po ulici, protože jsem se od toho příběhu nemohla odtrhnout... Nemám pocit, že bych byla umanutá, ale když pocítím, že tohle je ono, jdu do toho. A i když to někdy bolí, těch rozhodnutí zpětně nelituju. K dobrým věcem většinou nevede snadná cesta. Stejně jako když běhám nebo jezdím na kole, bolí to, ale člověk z toho má lepší pocit. Pokud si teda cestou nerozbije hubu. A to je pro mě taky typický. Ale asi taky nejsem takový extrovert, za jakého mě lidi mají. Jsem hodně ráda sama, do

sauny třeba chodím zásadně sama. Na kolo a na běhání taky. Povídám si ráda, ale často spíš mluvit vůbec nechci. Jak jste říkala, že se zdám komunikativní a otevřená, tak to možná jen doháním to těžce introvertní dětství i pubertu. Mezníkem byl můj pobyt na univerzitě ve Spojených státech v letech 2003/2004. Pro moje sebevědomí to bylo zásadní.

* Máte na kontě řadu ocenění za své dokumenty, za sebou pozoruhodnou éru jako dramaturgyně, vymyslela jste si a rozjela velký festival. Přitom na začátku vaší televizní kariéry byl vzdor, že nepůjdete studovat na Masarykovu univerzitu filmovou vědu, řečtinu a latinu kvůli svému tátovi, tehdejšímu rektorovi Jiřímu **Zlatuškov**í, nechtěla jste být za protekční dítě. Kariéra vašeho otce ale taky nabrala zajímavý švunk, stal se politikem za hnutí ANO, čímž kdekomu vyrazil dech, i vám. A začala jste o něm tehdy točit dokument... Pokračujete v něm i poté, co váš otec takzvaně prozřel?

A kdy se v mých očích opět vydal „správným“ směrem, poněvadž by ho pro Andreje Babiše byla věčná škoda. Táta je skvělejší, chytrější, svéráznější člověk. Ze začátku jsme natáčely se sestrou, de facto to byla taková konfrontace táty s faktem, že poprvé v životě „vstoupil do strany“, mám opravdu unikátní materiál, chvíle, kdy ANO poprvé vyhrálo volby, z prvního zasedání Sněmovny, poslanecký slib, první schůze, bavíme se o všem maximálně otevřeně... Musím říct, že tohle nahlédnutí do politiky mi ale bohatě stačilo. Poslanecká sněmovna mě úplně vysála, přišla mi jako místo, kde jsou všichni totálně nasraní. Nepřátelské místo. Od té doby jsem si jistá, že nechci do politiky. Viděla jsem tátovi trochu pod ruce. Neviděla jsem tam žádnou radost. A myslím, že na politiku asi ani nejsem stavěná, už jako proděkance na FAMU mi někteří kolegové říkali, že neumím kličkovat, jsem příliš důvěřivá a jsem málo hráč. Jenže já to nechci dělat, radši mluvím pokud možno upřímně, i když to může občas někomu připadat naivní. A myslím si, že umím lidi docela dobře odhadnout, že v tom problém není. Já si ale chci dělat svoje věci s lidmi, které mám ráda, kteří mi důvěřují, kterých si vážím, kteří mi přinášejí radost.

* A plány pro další pětiletky?

V prváku na JAMU jsem chodila kolem budovy České televize v Brně a koukala nahoru do oken a říkala jsem si: Tady bych ve čtyřiceti měla ráda svou tvůrčí skupinu.

* A ještě vám není čtyřicet a Už ji nemáte!

O deset let jsem předběhla svůj plán. Mám vlastní produkci, která sídlí právě v té budově, dokonce přímo v ředitelně (smích). Když se totiž Česká televize před třemi lety odstěhovala, okamžitě jsem to krásné místo „zasquatovala“. Tenhle cíl je splněný.

* A dál?

Chtěla bych do budoucna získat nějakou dobrou zahraniční pracovní zkušenost, dopřát hlavně svým dětem žít nějaký čas venku. A krátkodobý cíl? Až skončí seriálové šílenství, pojedu s klukama na dovolenou, strašně se na to těším.

* Rozšířenou verzi rozhovoru si můžete přečíst na www.denikn.cz

Kamila **Zlatušková** (38)

Producentka, scenáristka, dramaturgyně, režisérka a Brňanka. Vystudovala dramaturgii a scenáristiku na JAMU a žurnalistiku na MUNI v Brně. V letech 2006–2016 pracovala jako dramaturgyně a později jako kreativní producentka v České televizi, prosadila několik oceňovaných i kontroverzních projektů. Od roku 2016 připravuje festival Serial Killer, první ročník se uskutečnil loni. S manželem Martinem mají dva syny.

Festival seriálové tvorby Serial Killer potrvá od 24. do 29. září. V několika programových sekcích diváci ochutnají první díly nejnovějších českých i zahraničních seriálů. Serial Killer 24. - 29. 9. 2019
Kino Scala, No Art, Divadlo Bolka Polívky Brno www.serialkiller.tv/

Foto popis| Kam jinam umístit reklamu na festival než na sochu od Jaroslava Róny, která nabízí pro návštěvníky nečekané pohledy a perspektivy? Festival, který má gule.
Foto autor| FOTO: SERIAL KILLER

O autorovi| LENKA VRTIŠKOVÁ NEJEZCHLEBOVÁ, redaktorka